

Se katsoi mua kuin olisin sille ilmaa. Mutta se ei tiedä musta mitään. Se kuvittelee musta asioita. Ja mä vaan hymyilen sille leveästi ja kohotan olkiani. Sä tuut tietämään musta enemmän kuin tarpeeksi ja mä tiedän, että sun ajatukset muuttuvat. Sä tahdot mua, pian. Se oli mua pari vuotta vanhempi. Mä koin valaistuksen, kun sen ensimmäisen kerran näin. Vähän kuin olisin joutunut pyörremyrskyn vietäväksi ja leijunut kauan ilmassa, enkä mä tuntenut kipua; sen sijaan sitä mielihyvää, jonka mä saan, kun adrenaliini jyllää ruumiissa. "Oletsä kunnossa?" Ääni särkyi korviini ja tajusin tuijottavani tiiliseinää. "Joo, oon mä", vakuutin kaverilleni ja toivoin nopeasti, ettei se kysellyt mitään. Katsoin sitä vähän kuin anovasti, mutta vaihtaen sitten ilmeeni perusvakavaan ja elämään kyllästyneeseen. Se vakuutti kaveriani, että oon ihan okei. Mä kun oon hyvin paljon kyllästynyt kaikkeen. --- Mä en ymmärrä miten sä sait mut innostumaan kuin rakastunut teini. Mä en rakastu. Rakkaus on paskaa, rakkaus sattuu ja rakkaus on tuomitseva. Sillalla tuuli kovaa. Mutta mä annoin tuulen hyväillä mun kasvoja. Suljin silmät ja kokeilin, jos en ajattelisi sitä tyyppiä. Kävelin eteenpäin silmät kiinni. Mut pysäytti joku. Jonkun katse, joka oli kiihkeä, tuijottava ja valmiina ottamaan mun haasteen vastaan. Pysähdyin ja avasin silmät. Se katsoi mua nenävartta pitkin. Katsoin takaisin, mutta en saanut suustani ulos muuta kuin hengityksen. "Sä muka teet musta erilaisen?" Se kysyi. Ja mä katsoin sitä vielä pidempään. Takertelin sanoissa ja ähkäsin jotain ennen kuin suostuin punastuksen alta vastaamaan takaisin. Se ehti ennen mua. "Oletsä joku buddha, joka saa mut hylkäämään kaikki mun tulevaisuuden haaveet ja seuraamaan sua kuin koira isäntää?" Siis mitä. "Sun pitäisi olla joku Marvelin supersankari, kun osaat lukea mun ajatukset", vastasin ja mun sisäinen omahyväisyys sai uutta sykettä kasvoille. Se jäi tuijottamaan mua. Sen vaaleat hiukset valahtivat kasvoille, kun se pudisti päätään nauraen. Saatoin vähän rentoutua. Nauru on hyvä merkki. "Lähetsä mun kaa keskustaan?" Se kysyi. Mä nyökkäsin takertellen. --- Jos mä sanon sen nimen, mä tuun rakastamaan sitä enemmän. Te ette tule tietämään sen nimeä. Ettekä edes mun. Ollaan anonyymejä, mutta meillä on muumit laaksossa. --- Se tarjoaa mulle kahvia. Mä en juo kahvia, mutta juon nyt, koska se tarjoaa ja mä en halua olla huono vieras. Enkä mä tiedä kuinka nopeasti se juoksee. Tämä kaikki voi olla nopeasti ohi. Joten mä nautin tästä ja leikin, ettei mun sydäntä saa koskaan rikki. "Sulla on kauniit silmät", sanon, enkä tiedä miksi. Se siirtää katseen muhun. "Alatsä nyt olla joku romantikko?" Se kysyy. Mä hymyilen leveästi. Se hymyilee myös. "Aika klisee romantikko", vastaan ja juon kuumaa kahvia.